

Nyhedsbrev nr. 23, Rio Mira, okt. 2021

2 x foto fra Hanne & Bo

Ophold på Quintaen

Det ser godt ud dernede, de ansatte har passet godt på farmen under coronaen. I appelsinplantagen over for Marias hus, har de ansatte dyrket grøntsager. I Landskabsgruppen har vi besluttet, at vi ikke høster, hvor de ansatte har plantet/sået til eget brug på vores arealer. Kommer de og forærer os, er det helt fint. Argumenterne er bl.a. at vi har plads nok, vi har råd til at købe vores grøntsager dernede, det er godt for jorden at den bliver behandlet, Det betyder noget og har værdi, at der bliver holdt lidt ekstra øje med vores sted. Omkring boldbanen er jorden pløjet og gjort klar til at plante træer. Derfor har vores ansatte udnyttet tiden med at dyrke lidt selv. Efter aftale med Landskabsgruppen græsser Oliveiros og Louis' får sommetider i appelsinplantagen, fortrinsvis i nærheden af Hovedhuset.

kilde: landskabsgruppen

Arbejdsuge på farmen – i år bliver det anderledes

Landskabsgruppen har igen i år lagt en arbejdsuge på farmen, hvor alle er velkomne. Kjeld har en plan. Overskriften er lettere oprydning og andre lettere praktiske opgaver – måske et par timer om dagen. Kjeld og Louise er på farmen i ugerne 43 + 44, og er primært i uge 44 klar til – sammen med andre fra landskabsgruppen - at uddele små opgaver til arbejdsivrige medlemmer og gæster. Denne gang skal der være tid til hygge, afslapning og måske impulsive møder ved solnedgang og fælles aftensmad. Intet fast og forpligtende program for ugen. En idé kunne være at få rensat skrænten ved Porcos mod Messinha dalen – måske med Bob Cat. Antallet af opgaver, der sættes i gang afgøres af antal hænder og energi. Så du må gerne give besked, hvis du vil være med i arbejdsugen: kjeld.mejeske@hotmail.com . I uge 43 er inventargruppen også dernede.

Kilde: landskabsgruppen

Intro besøg på Quintaen

Efter at have ventet og ventet på at coronaen gik over fik vi endelig mulighed for at besøge Quinta do Bogalho. Vores forventninger til et fritidskollektiv på en gård i Portugal med et mangfoldigt fællesskab, hvor der er plads til forskellighed, var store, men også ukonkrete og diffuse. Var der mon plads til os på en måde, så vi kunne føle os hjemme og bidrage? Få dage inden vores besøg fik vi tilsendt en fin lille håndbog: "Velkommen som medlem i foreningen Rio-Mio". Karin havde skrevet, at hun ville tage imod os. Vi følte os allerede velkomne. Og var nu klar til den store rejse fra Sønderjylland til Quintaen.

Vi fulgte anvisningerne og kørte lige ind på gårdspladsen, hvor vi var ventet af Karin, der modtog os med kaffe og chokolade. Og masser, masser af info om stedet og dets historie. Vi blev sent af sted ud i husene med ordene: "Se jer omkring – hvor der er plads og hvor I tror, I vil føle jer godt tilpas."

Det blev i Porchos – den ombyggede svinesti. Her fik Marianne og Thea (datter) os hurtigt til at føle os hjemme med en god GT. Om aftenen var der fællesspisning med alle på farmen. Godt tænkt og dejligt at møde alle på Quintaen. Der blev fortalt historier!!! Hvad nummer medlem er du? Den store værdidiskussion om dengang og nu fyldte meget. Claus fortalte om udfordringer med de lokale myndigheder, forstår de os – forstår vi dem? Er der æresmedlemmer? Nado med ridepisk! Hvem er gæst og hvem er medlem? Hvad med partneren som har været med i mange år? Hvad er et fritids arbejdsfællesskab? Er det en arbejdslejr, en ferie mulighed og er det ok at være med på en "badebillet". En skøn aften med masser af info – det sagte og det mellem linjerne. Stedet har en unik historie og har fungeret som fællesskab i så mange år, så da vi gik i seng trætte, fyldte af historier, mad og fællesskab, sagde Bo: "Hvad er egentlig problemet?"

Næste dag var der markvandring med Dorte og Torben. Det var den store tur rundt på hele matriklen. Vi fik syn for sagen i forhold til den kæmpe indsats som mange engagerede medlemmer over mange år har bidraget med. Hvordan har man haft kræfter til det og til at passe det fremover: "Bare se når Helle og Kjeld kommer sagde de: "Det tager ikke mange timer, så køre traktoren". Vi havde mange gode samtaler om Quintaen, os selv, børn, fælles bekendte og samt det gode levede liv.

Så kom der nye medlemmer. Poul, Jørgen og Lene der alle har været med næsten helt fra begyndelsen og kunne fortælle historier fra dengang. Den gang det var bus til Quintaen med 5 dages arbejdsuge og udflugter i weekenden. Vi havde en dejlig vandre tur til Ria Mira – sikken et landskab lige om hjørnet. Så var der jo også lige Susanne og Mogens fra Sakskøbing med en gammel kutter som tager tiden i DK. Historien om et dejligt malerkursus engang – Det var så sjovt at være sammen om noget helt andet. Karin fik fortalt os flere gange, at hun

ville gerne have mere gang i kulturgruppen. Det var måske dér, vi havde noget også at kunne byde ind med? Under vores besøg fik vi også tid til besøg på Algarvekysten og badestrande ved Atlanterhavet. Vores sidste aften var igen med fællesspisning arrangeret af Poul, der også stod for fælles sang og guitar-spil. Og igen historier, historier og historier om det gode liv på Quintaen og rundt i hele verden. Det er lidt som at være til optagelse i eventyrernes klub.

Der er mange fælles drømme, der er blevet til virkelighed. Efter 5 dage på Quintaen er vi stadig imponerede over, at alt fungerer på bedste vis. Der er ikke mange steder tilbage, hvor fællesskabet har vundet. Vi er glade for at være nr. 5 på ventelisten. Forventningerne er positivt indfriet. Og om vi havde været den fjerne familie fra Amerika, havde vi ikke kunnet få en bedre modtagelse. Mange tak for den fine velkomst og dejligt at møde så mange søde mennesker. Vi ses!

Eftertanker fra intro-besøg på Quinta do Bogalho i september 2021 ved Bo og Hanne.

Vandreuge i Portugal

Som beskrevet i det seneste nummer af nyhedsbrevet, gennemføres der en vandreuge i uge 9 fra mandag den 28. februar til og med fredag den 4. marts 2022. Der har været så stor tilslutning til at deltage, at vi ikke kan være flere i gruppen, da vi planlægger at overnatte på en pensão ligesom vi gjorde i 2020. Der er pt. tilmeldt 15 deltagere, både medlemmer og familie og venner. Vi er ved at lægge sidste hånd på programmet, inden det bliver sendt ud til alle tilmeldte.

Rie Andersen (190), [25 72 18 36](tel:25721836), andersenrie@hotmail.com

Inge Prip (216), [60 12 18 01](tel:60121801), inge_prip@hotmail.com

Kim Backmann, [26 16 40 72](tel:26164072), sortedam@live.dk

Landbrug og migrantarbejdere i Portugal

Af Niels Frølich (220) – her et uddrag af artiklen i Kritisk Revy, hvor Niels er medredaktør.

Besøger man Alentejo i det sydlige Portugal, vil mange formentlig undre sig over, at man mange steder ser flere og flere landarbejdere fra det indiske subkontinent. I foråret i år var jeg på besøg dernede og opdagede, at Odemira kommune udover Stor-Lisboa simpelthen var det område i Portugal med flest corona-smittede. Da jeg så i kiosken over for rutebilstationen i Odemira så en portugisisk udgave af det franske tidsskrift "Le Monde diplomatique", der havde et temanummer om udnyttelsen af migrantarbejdere og landbrugskapitalismen i Alentejo, satte jeg mig for at undersøge sagen nøjere. Resultatet er en serie på to artikler, der bygger på et antal skriftlige kilder, men også på samtaler med lokale beboere i Odemira.

Jeg har i den første del sat mig for at give en kort historisk fremstilling af landbrugets udvikling og betydning i Alentejo. Derefter omtales den nuværende agro-kapitalisme og dens basis i den moderne kapitalismes udvikling. I anden del vil jeg tage fat på, hvad det betyder for de lokale strukturer, befolkningen og de tilvændende arbejderes forhold og hvad Odemira-kommune, staten og fagforeningerne foretager sig i sagen.

Alentejo, Portugals kornkammer? Traditionelt har landbruget i Alentejo haft stor betydning som leverandør til det regionale og nationale marked med ekstensiv drift i form af familiebrug eller traditionelle gods - latifundier. Under diktaturet – O Estado Novo, den nye stat (1933-78) – var selvforsyning en integreret del af regimets ideologi og man forsøgte at gøre Alentejo til Portugals kornkammer, noget der aldrig lykkedes og man var stedse henvist til at importere fødevarer. Som led i denne selvforsyningspolitik indledtes der i denne periode opførsel af store dæmningsanlæg, der skulle befordre brugen af kunstvanding i landbruget. I Odemira opførtes opstemningen Santa Clara-a-Velha, der fødes af floden Mira, i perioden 1969 – 73. Overrislingssystemerne strækker sig i hele den vestlige del af kommunen ud mod Atlanterhavet.

Muligheden for kunstvanding betød sammen med det gunstige klima betinget af den modererende indflydelse, Atlanterhavet har på temperaturerne (meget sjældent frost), at der nu kunne investeres i frugt- og grøntsags avlen. (klip Aase)

Det nye landbrug. Affolkningen af landområderne ændrede Portugals demografi radikalt. Mange af kommunerne i det sydlige Portugal kan knapt holde sig selv på benene, fordi der ingen dynamik er tilbage – gennemsnitsalderen for den tilbageblevne del af befolkningen stiger konstant. Hertil kommer, at Portugal er et af Europas mest centraliserede lande, hvad angår den offentlige forvaltning. Den del af de offentlige udgifter, der går til landdistrikterne, er ca. 10% af de samlede offentlige udgifter, mens Storlisboa tegner sig for omkring halvdelen af disse. Servicefagene og offentlig ansættelse er ved at blive hovedbeskæftigelsen i Alentejo.

Der er to tendenser i den landbrugsstruktur, der nu udvikler sig i Portugal: Den ene eksport-orienteret og vital for Portugals økonomi, højt specialiseret i frugt, vin og olivenolie, uden større forbindelse til lokalområdet, ringe brug af lokal arbejdskraft og stærk brug af sæsonarbejdskraft. Den anden baseret på kvæg, majs og hvede, stærkt mekaniseret, med lavt arbejdskraftbehov og helt afhængig af EU-tilskud. Disse brug drives - og ejes også ofte - af udenlandske, transnationale selskaber eller fonde ved hjælp af højtuddannet, teknisk personale. Den manuelle arbejdskraft er som regel lavtlønnet, udenlandsk sæsonarbejdskraft og man tager let på arbejdsmarkedsløvgivningen – kontrollen er meget lemfældig. (Klip Aase)

Migrantarbejderne. Arbejdskraften i det nye landbrug rekrutteres gennem bureauer fra Rumænien, Moldova, Nepal, Thailand, Indien eller Bangladesh. De bor tit tæt sammenstuvet i containere eller ubenyttede landbrugsbygninger og arbejder under slavelignende forhold. Bureauerne beholder ofte deres pas og løn, for de skal selv betale for rejsen til Europa. Statens inspektører, der skulle kontrollere arbejdsforholdene for migrantarbejderne er håbløst få og tit er arbejderne flyttet, når de endelig dukker op. De fattige kommuner i Alentejo sidder så tilbage med aben og skal med deres yderst begrænsede ressourcer sørge for integration, sprogkurser, skolegang til eventuelle børn osv. Der ganske vist opstået nogle NGO'er, der hjælper til, men opgaven er tung og mistilliden hos landbrugsfirmaerne, migranterne og mellemændene stor. (Klip Aase)

Som det fremgår, har vi kun bragt et uddrag her i Nyhedsbrevet. Hele artiklen kan læses i Kritisk Revy følg link <https://solidaritet.dk/kapitalistisk-landbrug-i-portugal-hvorfor-er-der-saa-mange-indere-i-odemira-del-1/>

Kort nyt

Efterårets fællesmøde holdes lørdag den 20. november 2021 i Bådsmandsstræde på Christianshavn. Under de faste punkter på dagsorden er bl.a. beretning fra grupperne, godkendelse af budget og forslag fra arbejdsgrupperne. Ud over det ordinære efterårsfællesmøde holder vi en særlig seance om foreningens værdier, dét står værdigruppen for.

Rengøring på Quintaen. Karin (151) oplyser, det igen er muligt at få gjort rent ved afrejse fra Quintaen. Det skal aftales med Alzia. Det er Alda som tidligere har gjort rent for os. Hun har lejet Marias hus (nærmeste nabo) i et halvt år. Det koster 20 euro.

Deadline for næste nyhedsbrev er 1.dec. 2021. Bidrag er velkomne!

Foto: Karin (151) Quintaen netop nu.

Red. afsluttet 6.okt. 2021. Erling Krohn og Aase Rieck Sørensen

